7 Μαρτίου 2017

Στην αυγή της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής

/ Γενικά Θέματα

π. Ανδρέα Γκατζέλης

Κάθε χρόνο, περίπου τέτοια εποχή, η Εκκλησία προβάλλει το ασκητικό φρόνημα του Χριστιανού και μας καλεί σε αγώνα εναντίον των παθών μας. Σε απέκδυση του παλαιού ανθρώπου ή του κακού μας εαυτού και σε προσπάθεια (συν)ταυτίσεως μας με τον τρόπο ύπαρξης του Αγίου Θεού.

Πολλές φορές, όμως, αυτή η ευλογημένη περίοδος του χρόνου παρουσιάζεται με έναν πολύ αρνητικό τρόπο. Σε πολλά σχετικά κείμενα διαβάζουμε για τα πολλά πρέπει που οφείλουμε να επιβάλουμε στον εαυτό μας, έτσι ώστε να συμπορευθούμε με το Χριστό στο Γολγοθά, χωρίς να εκφράζεται η θετική απάντηση της αγάπης του Θεού. Αν όμως υπάρχει έμπνευση θεϊκή στην καρδιά του ανθρώπου, τότε αυτός εύκολα παραδίδεται σε όλες τις «στερήσεις» και τις ασκήσεις που προτείνει

η Εκκλησία μας. Και η έμπνευση αυτή θα έρθει όταν κατανοήσουμε το βασικότερο σκοπό της άσκησης στη ζωή μας.

Ο άνθρωπος έχει προικισθεί από το Θεό με δύο γνωστικά όργανα: τη διάνοια και την καρδιά. Με τη διάνοιά του ο άνθρωπος γνωρίζει τον κόσμο γύρω του, τις τέχνες, τις επιστήμες και τα γράμματα αλλά με την καρδιά του γνωρίζει τα πρόσωπα των άλλων ανθρώπων και κυρίως βλέπει Πρόσωπον Θεού. Λόγω όμως της αμαρτίας η καρδιά του ανθρώπου έγινε σκληρή σαν πέτρα, σαν γρανίτης και κατά συνέπεια ανίκανη να δοθεί στην ευαγγελική αγάπη. Έτσι, σκοπός της ποικιλόμορφης άσκησης είναι η ανακάλυψη και κατάκτηση της καρδιάς μας και στη συνέχεια το ολοκληρωτικό δόσιμό της στην αγάπη του Θεού, για το Θεό και δι' Αυτού για όλο τον κόσμο.

Στον αγώνα για να αποκτήσουμε καρδιά ευαίσθητη, τρυφερή, στοργική, ευσπλαχνική και όμοια με την καρδιά του Ιησού, οποιοδήποτε εμπόδιο παρουσιάζεται είναι αυτό που έχουμε μάθει να ονομάζουμε *αμαρτία.*Ο άνθρωπος, επειδή είναι εικόνα του Ζωντανού Θεού αλλά κι επειδή μετέχει στα Άγια Μυστήρια της Εκκλησίας, είναι ικανός να αγαπά με τον τρόπο που ο Θεός αγαπά. Να συμπεριφέρεται με τον τρόπο που ο Θεός συμπεριφέρεται. Είναι ικανός όχι μόνο να γνωρίσει το θεϊκό τρόπο ύπαρξης αλλά και να ζει αιωνίως με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ζει ο Θεός. Αρκεί να μάθει να ζει τη ζωή της καρδιάς του. Όποια πράξη, σκέψη, λόγος, θεωρία, ιδεολογία ή καρδιακή κίνηση δυσκολεύει την ευαισθητοποίηση και αφύπνιση της καρδιάς μας, πρέπει να αποφεύγεται ως δηλητήριο.

Η νηστεία και η προσευχή αποκτούν ξεχωριστό νόημα και θέλγουν γοητευτικά την ψυχή μας, όταν γευτούμε εμπειρικά πόσο μαλακώνουν και αφυπνίζουν την πεπωρωμένη από την πίκρα της ζωής καρδιά μας. Οι εντολές του Θεού, από νομικές επιταγές και ηθικές απαιτήσεις, κατανοούνται ως αποκαλυπτικοί οδοδείκτες στην πορεία για την κατάκτηση της ευαγγελικής αγάπης. Οι εντολές μάς δείχνουν άριστους τρόπους έκφρασης της αγάπης, της στοργής και της ευσπλαχνίας που ο Θεός Πατέρας εγκέντρισε στη φύση μας.

Ο αγώνας, λοιπόν, για την κάθαρση της καρδιάς έχει μια πολύ θετική οπτική προσέγγιση. Είναι αγώνας για να μάθουμε να αγαπάμε, να είμαστε ευσπλαχνικοί, να κατανοούμε τη θέση του άλλου. Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός μάς παρέδωσε τον εαυτό Του με τη μορφή εντολών αλλά και στα Άγια Μυστήρια. Η ολόκαρδη συμμετοχή μας στη ζωή του Χριστού και της Εκκλησίας Του είναι το νόημα της Μεγάλης και Αγίας Τεσσαρακοστής.

Πηγή: isagiastriados.com